

Той пръсналъ хората си въ верига, и настъпили.

Ромънитѣ веднага заработили съ картечницитѣ си. Но какво отъ това? Българитѣ ги атакували на ножъ и завладѣли голѣмия каменъ мостъ, който билъ строенъ отъ тѣхнитѣ братя, а лежалъ оттатъкъ границата.

Настъпили две ромънски роти да го отнематъ. Пламналъ неравенъ бой. Българитѣ отъ близкото поробено село хукнали — мъже, жени и деца, да помагатъ на шепата братя. Ромънитѣ сипѣли огънь върху невѣорженитѣ селяни. Часть отъ тѣхъ върнали, други избили, а успѣлитѣ да минатъ на наша страна веднага се заловили за работа. Мъжетѣ сгъстили нашата верига отъ дветѣ страни на моста, а женитѣ и децата почнали да имъ разнасятъ патрони.

Следъ обѣдъ на ромънитѣ пристигнали още подкрепления. Тѣхната многочисленостъ ги насърдила, и тѣ почнали да обхождатъ шепата герои.

Положението на колоезачитѣ станало отчаяно. Поручикътъ билъ убитъ. Дошла заповѣдъ да напустнатъ моста и да отстъпятъ, та да избѣгнатъ обхода.

Но у единъ отъ колоезачитѣ заговорила отчаяната бол-

ка на родения добруджанецъ. Той се казвалъ Злати Добревъ. Когато другитѣ отстъпили правилно, той се унесълъ въ честа стрелба и не мръдналъ отъ окопа си.

— Хайде, бе Злате! — викали му отъ всички страни.

— Не давамъ моста! Не давамъ тѣлото на поручика! — изгърмѣлъ още по-силно безстрашниятъ българинъ.

Отстъпващитѣ колоездачи залегнали отново на десетана крачки задъ Златя и открили пакъ огънь. Ромънитѣ били вече много наблизу. Той, съ точността на вдъхновенъ войникъ, повалилъ съ последователни изстрели петъ ромънци. И, насърченъ отъ успѣха си, заревалъ съ всичката си сила:

— Тази земя е наша!

Извърещалъ се къмъ другаритѣ си и съ гороломенъ гласъ викалъ: — Не давамъ моста, бей! Не давамъ го!

Щомъ не го дава човѣкътъ, другаритѣ му нѣма да го оставятъ самъ я! Правила прибѣжки единъ по единъ напредъ, изранявали се съ Златя и стреляли. Така мостътъ замръкналъ въ наши рѣце. Презъ нощта пристигнали отъ Варна подкрепления, и изплашенитѣ врагове не дочакали другия день.